

Notre Dame de Paris a free masons.

ESOTERIKA VICTORA HUGO. Victor Hugo napsal v 19. století úchvatný román Notre Dame de Paris, Chrám Matky Boží v Paříži. Původně ho jeho nakladatel žádal o dobrodružný román ve stylu romantika Waltera Scotta. Do toho se autorovi ale příliš nechtělo. Dva roky práci odkládal. Victoru Hugovi bylo 29 let a už byl slavný jako dramaturg. Napsal Notre Dame de Paris nakonec během pouhých 6 měsíců. Nevycházel skoro ven a jenom psal a psal. A jeho kniha nám může být určitým vodítkem. Historik Jules Michelet Hugův román chválil. Podle něj postavil Victor Hugo vedle Notre Dame de Paris stejně vysokou katedrálu novou, katedrálu poezie.

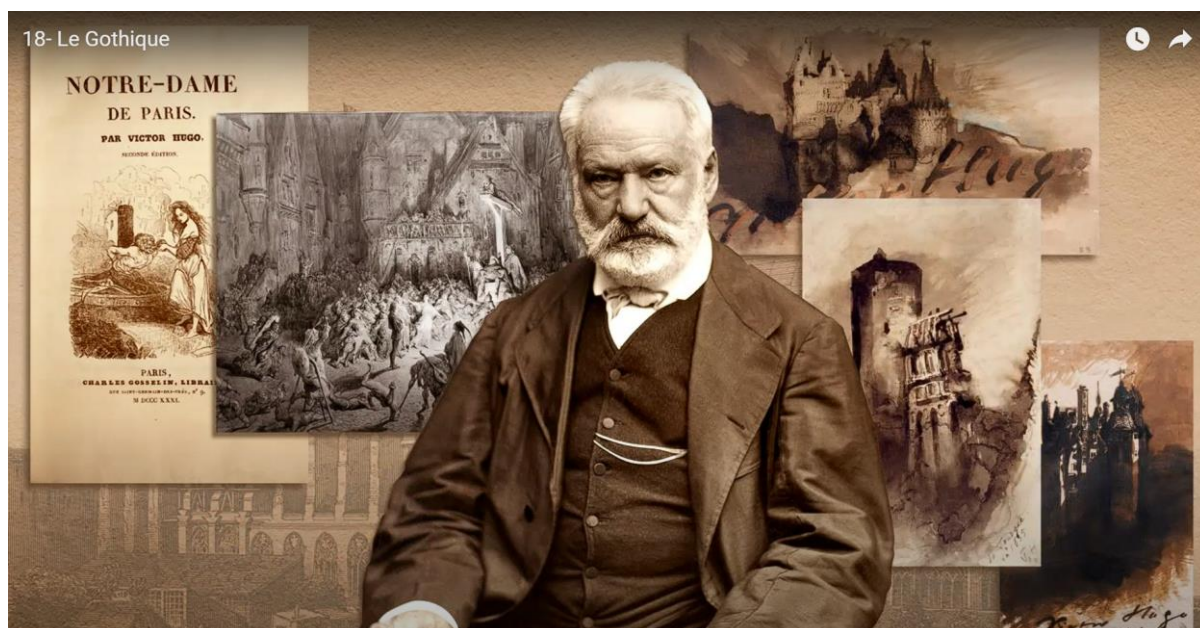

Victor Hugo na gotice oceňoval její protiklady: vznešenost i grotesknost. Vybral si proto pařížskou katedrálu starou 700 let jako syžet. Vracel se na konec 15. století. Původní zaměření v duchu Waltera Scotta změnil v román, kde vystupuje do popředí pařížský lid. Bylo to v roce 1830, v Paříži vypukla červencová revoluce. Victor Hugo bedlivě pozoroval, co se děje v ulicích. A přemýšlel o tom, jakou roli hraje lid v dějinách. Nedokázal žít jenom minulostí středověku, o němž chystal svoji

knihu. Román *Les Misérables*, který vypráví o revoluci z roku 1830, vyšel později než *Notre Dame de Paris*: teprve v roce 1861.

Ve skutečnosti nechtěl Victor Hugo jenom působit na city a dojímat nebo napínat čtenáře. Mířil mnohem výše. Dílo obsahovalo kritické narážky na dějiny francouzské monarchie i katolické církve. Ne nadarmo dal Vatikán román *Notre Dame de Paris* na index zakázaných knih. Victor Hugo tu propojil středověké francouzské království 15. století s revoluční Francií 19. století. A pak je tu ještě jeden zajímavý aspekt. Jde o přiřazení Hugova románu k literárnímu žánru.

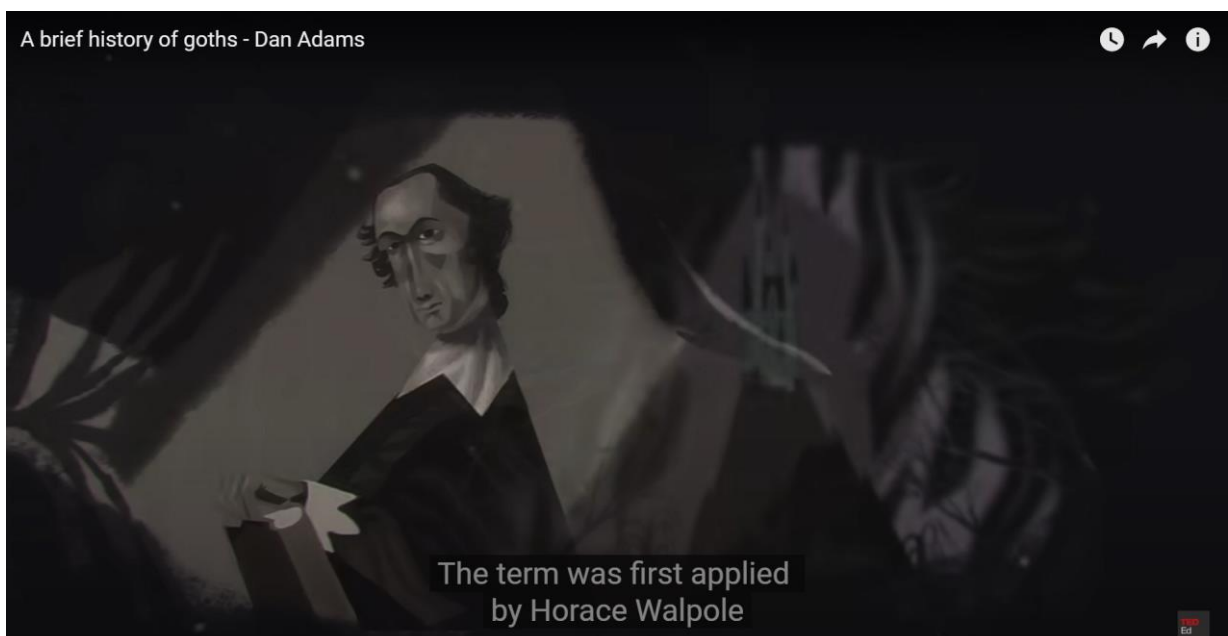
Victor Hugo se svou knihou Notre Dame de Paris začlenil k jednomu proudu romantiky, jemuž se říká gotický. Anglický pojem je the goth. U Anglosasů, v Anglii a v USA, má tento zvláštní literární směr nejhlubší a nejširší tradici. Je spojen s gotickou architekturou, ale jinak jsou gotické stavitelství a gotická literatura dvě různé věci. Gotické písemnictví bylo reakcí na předchozí periodu osvícenectví, která prosazovala nad vším vládu rozumu, potlačovala emoce a city a na svět pohlížela jako na průzračnou říši světla. To nemohlo trvat věčně. Po slunečných dnech přichází déšť. Autoři jako Johann Wolfgang von Goethe nebo lord Byron začali idealizovat minulost, fascinoval je středověk, opěvovali divoké přírodní scenérie a vzývali mysteriózní spirituální síly.

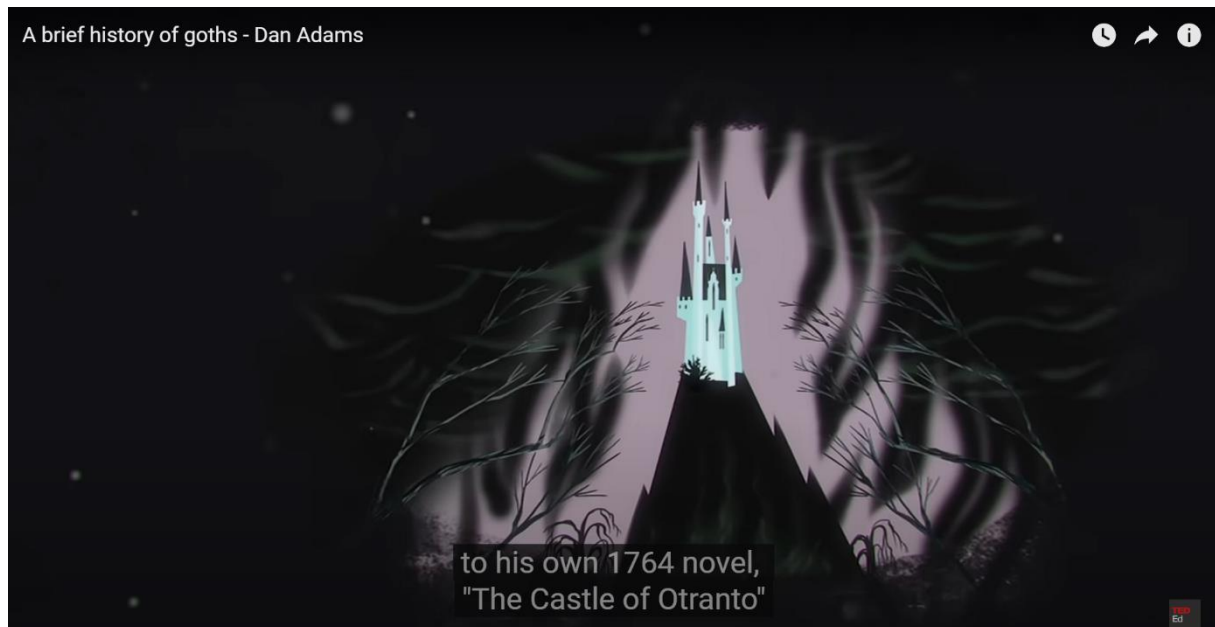
Tak se rodily první gotické příběhy, kde se objevovali duchové, nadpřirozené bytosti, přízraky, andělé, upíři, abnormální bytosti, šílenci nebo pološílenci. Děj se odehrával v romantickém přírodním rámci a také často na starém hradě, v opuštěném opatství, poblíž gotické katedrály, v honosném šlechtickém sídle. The American Gothic měla trochu jiné pozadí, byla to tzv. goth without castles, gotika bez zámků. Jak v anglické, tak i americké verzi se setkáváme s ponurými chodbami, točitými schodišti, zamčenými pokoji, sklepeními, kryptami, katakombami, hrobkami, hřbitovními kameny.

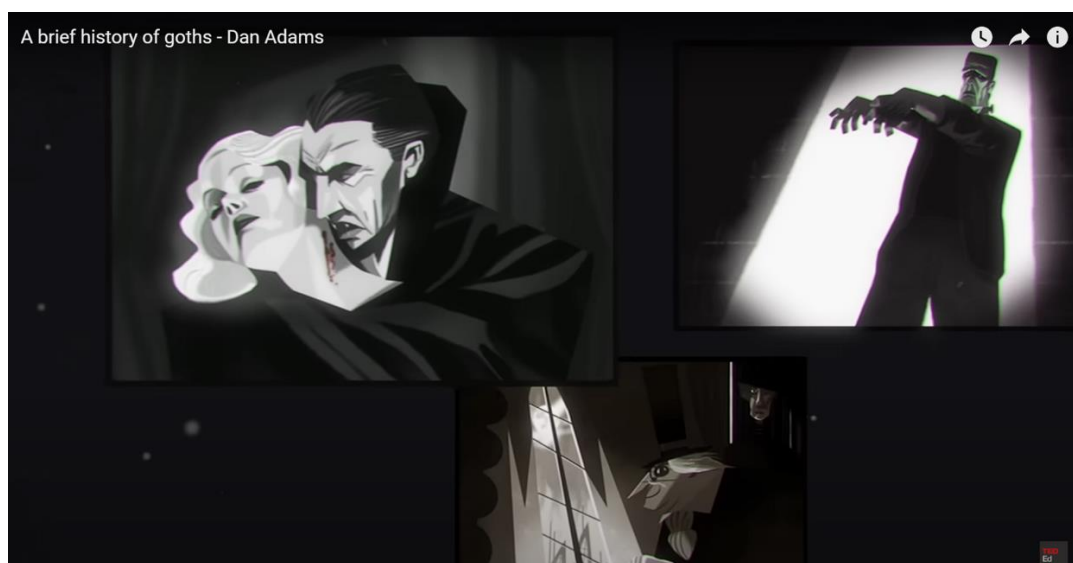
Termín gotická literatura jako první použil Angličan Horace Walpole (čti: horis velpol), jenž sám napsal roku 1764 gotickou novelu *The Castle of Otranto*. Čili asi 90 let před Victorem Hugem. Bylo to temné vlákno romantismu. Victor Hugo sám psal, že ošklivé počasí, zatažená obloha a déšť odpovídají na této zemi lidskému osudu, který je ve své podstatě truchlivý, ponurý a smutný.

Horace Walpole nazval svoji knihu *The Castle of Otranto: A Gothic Story*. A myslel to trochu jako žert. Gothic pro něj znamenalo barbarský. Tedy podivná historie ze středověku. Z prvků nadpřirozena a tajuplna v Otrantském zámku se však vyvinul svébytný žánr literární fikce.

Gothická literatura se vyznačuje výběrem zvláštního prostředí, kam je děj zasazen. Často se ocitáme mimo civilizaci, v hlubokých lesích, uprostřed močálů, v divokých horách. Bouře, víchr, blesky na zatažené obloze, mlhy nebo jiné zvláštní a extrémní povětrnostní jevy dokreslují atmosféru neurčitosti, nejasnosti, stísněnosti, napětí, obav a strachu.

A proč název goth, gotický? Gótové byli germánský kmen, který se ze Skandinávie přesouval na jihovýchod Evropy a pronikal i na území římské říše. V 5. století pronikli Gótové na Apeninský poloostrov do Itálie a dobyli i Řím. Část kmene známá jako Vizigóti okupovala dnešní Španělsko. Ve středomořském prostoru byli Gótové vnímáni historiky jako barbaři. Ve skutečnosti asi tak úplně necivilizovaní nebyli, ale pejorativní nálepka jim už zůstala.

Když v době renesance chtěli v Itálii kritizovat katedrály postavené ve Francii ve 12. a 13. století, nazvali je gotickými, díly barbarů ze severu. My tyto chrámy obdivujeme skoro bezmezně, Italové k nim měli svoje výhrady. Slovo gotický nabralo nový význam: podivný, mysteriozní, temný, obskurní, bizarní, pitoreskní, iracionální, strašidelný. A to se přeneslo i na onen uváděný literární směr.

Literární následovníci Victora Hugo: Američan Edgar Allan Poe, Angličanka Mary Shelley, Francouz Théophile Gautier, Francouz Guy de Maupassant, Ir Bram Stoker. Francouzská literatura má rovněž díla žánru goth, ale přístup k této látce je jiný než u Angličanů a Američanů. Možná více psychologizující.

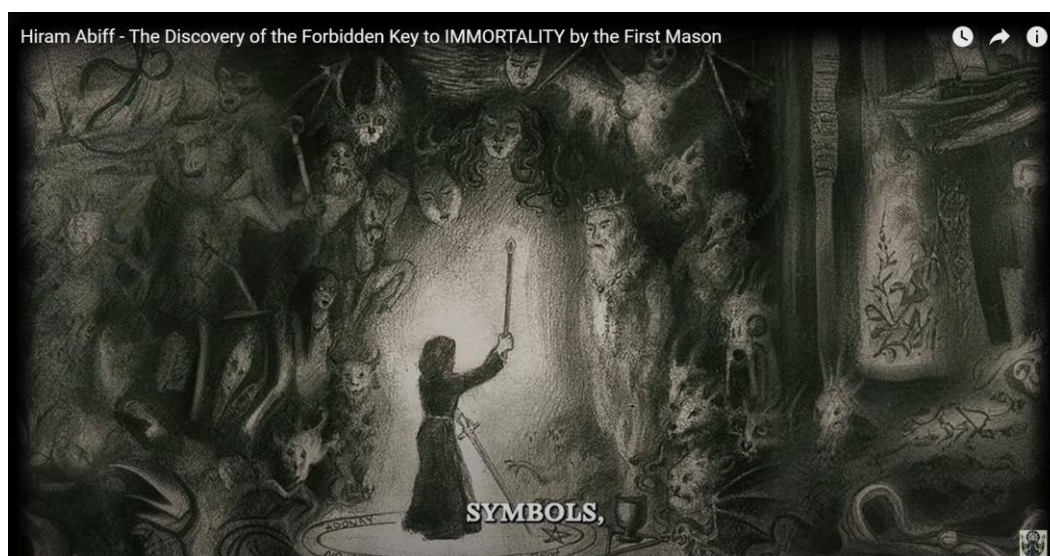

MAJUSKULE H. Průčelí katedrály Notre Dame de Paris připomíná velké latinské písmeno H. Je to náhoda? Jsou věže nedostavěné, anebo to tak má být schválně? Jak si tuto podobnost vysvětlit? Spisovatel Victor Hugo v 19. století napsal, že Notre Dame de

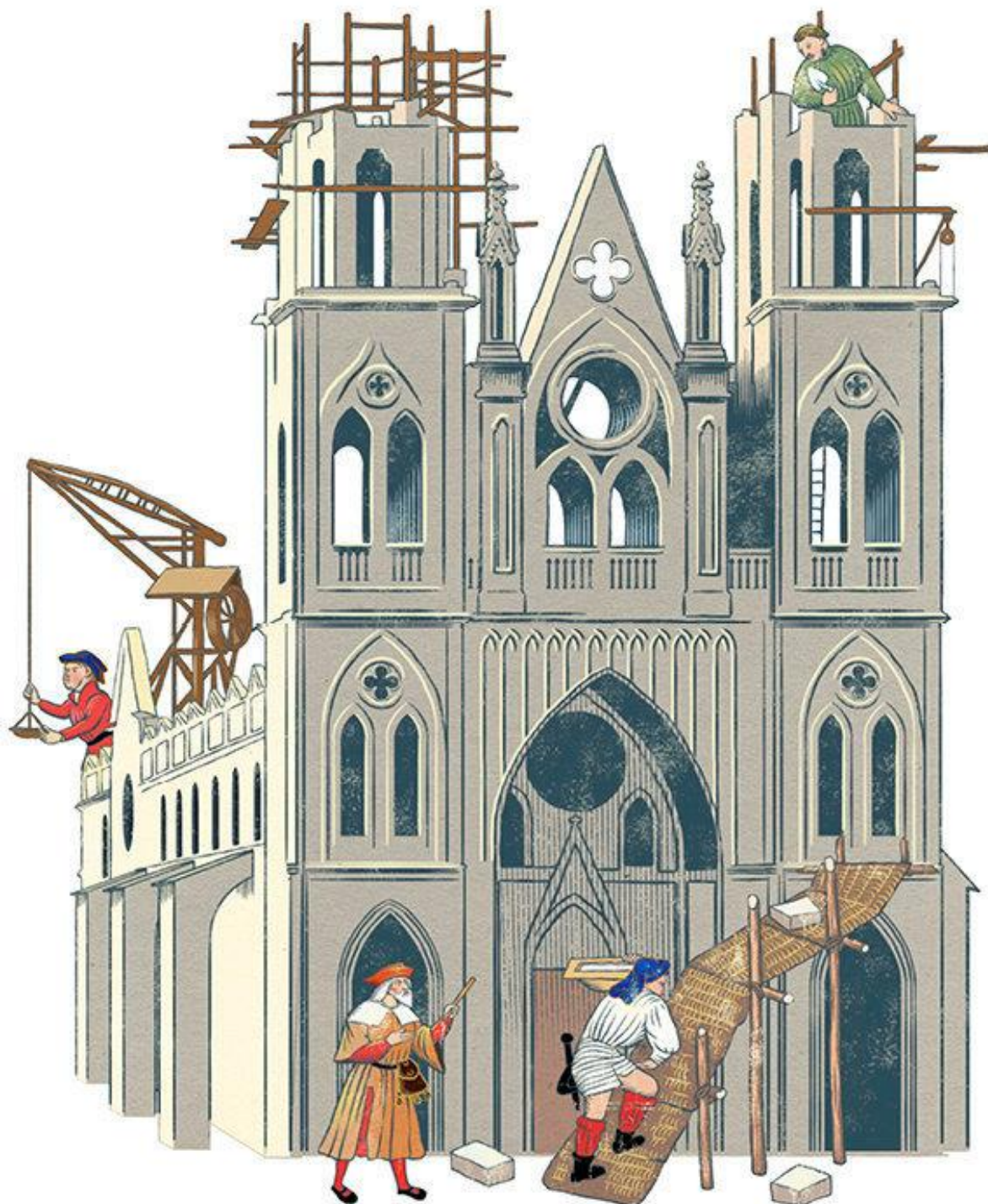
Paris je nejuplnější encyklopedií esoterismu, učení jen pro zasvěcené, na světě. Jiní autoři říkají, že Notre Dame de Paris je mateřskou lodí alchymie. Co to znamená? Stavitelé katedrál disponovali množstvím vědomostí a idejí, které nechtěli nebo nesměli hlásat veřejně. A tak je uložili, zakódovali, v rozmanité podobě do Notre Dame de Paris.

Je známo, že stavitelé katedrál si skutečně zakládali polotajné cechy, používali zvláštní symboly a přísahali, že o svých tajemstvích neprozradí nic ani při zpovědi. Oficiální církev podobné spolky zakazovala, protože bylo zjevné, že to je podhoubí latentních heretiků a disidentů.

Každé skryté tajemství, omezené na určitou skupinu lidí, bylo v rozporu se základní doktrínou katolické církve o všeobecném duchovním obcování. Ale zákazy byly málo platné.

Z těchto undergroundových nebo poloundergroundových sdružení stavitelů chrámů se mohli zrodit i svobodní zednáři. Legendy a rituály franc-maçons jsou převzaty od zedníků,

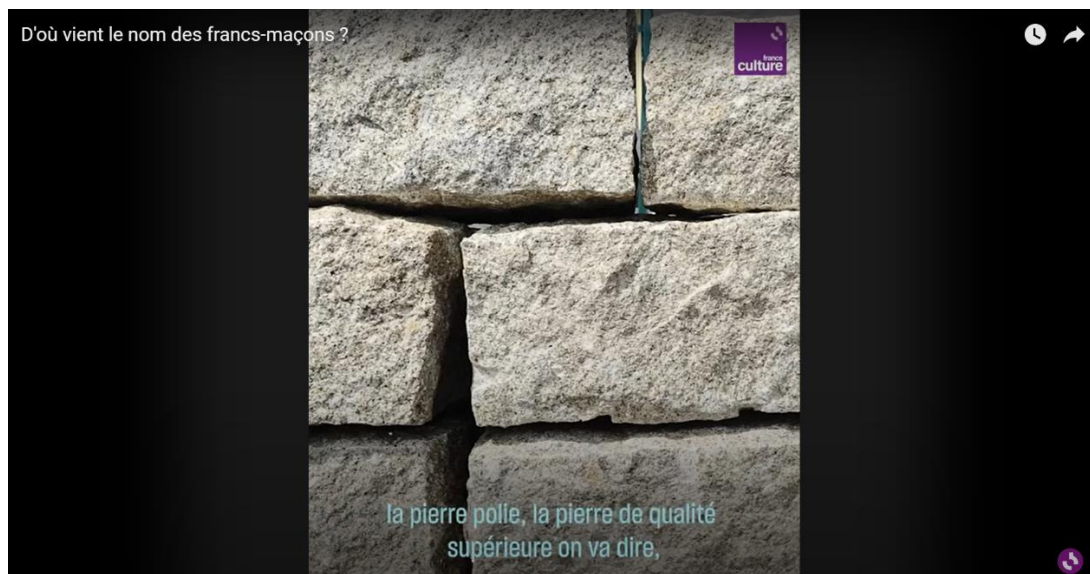
kameníků, inženýrů a tesařů, kteří vybudovali Notre Dame de Paris.

Ti stavitelé, kteří dokončili svůj výcvik a ovládli dobře svoji profesi, se nazývali francouzsky les maçons libres a anglicky the free masons. Byli zasvěceni do tajemství svého řemesla, ovládali potřebné know-how, a mohli se svobodně pohybovat mezi staveništi v různých městech a krajích.

Existovalo ještě jedno vysvětlení názvu the free masons, které se vztahovalo ke zdivu a opracování stavebního kamene. The free stone byl ohlazený kámen vyšší kvality a pravidelného tvaru. Vedle toho byl the rough stone kámen nestejně velikosti a tvaru a jenom nahrubo přitesaný. Free masons byli původně ti, kdo byli schopni lepší kvalitní práce a hladkého opracování stavebních kamenů.

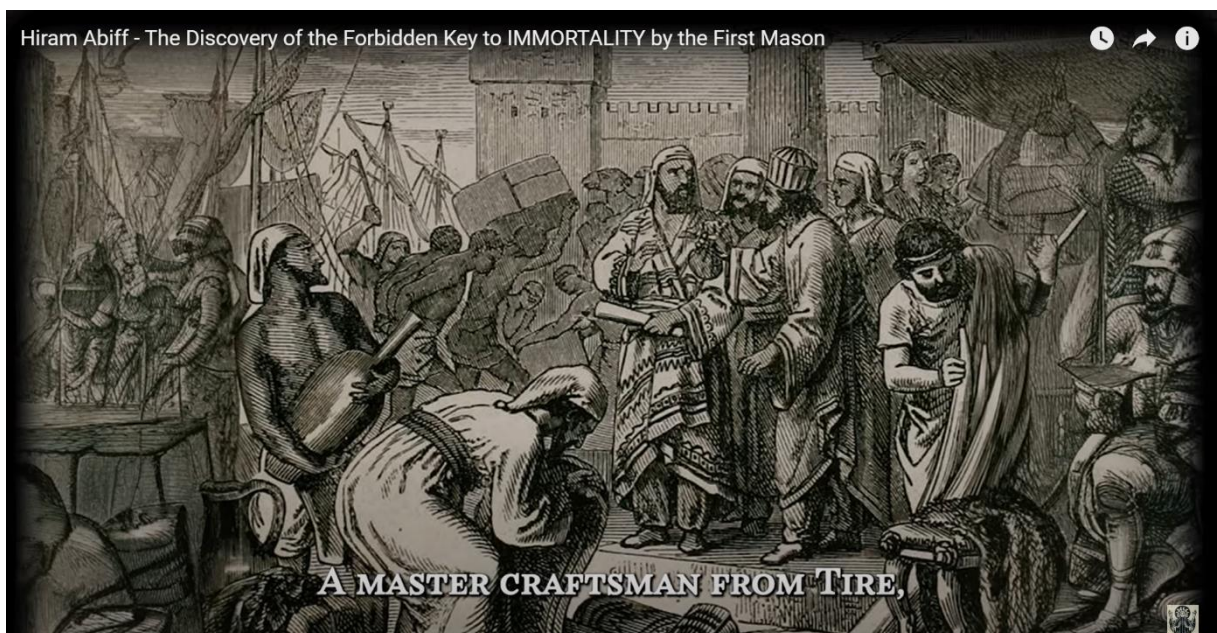
Ze stavitelů gotických katedrál, z profesních free masons, měli postupně povstat svobodní zednáři doby osvícenské. Ti se formovali již z jiných vrstev evropské společnosti. Měli jiné cíle, jiný program, jinou identitu, ale osvojili si původní okultní ideologii svých předchůdců.

Existovaly rozdíly mezi evropskými a americkými lóžemi, mezi Anglií a Francií a jinými zeměmi kontinentální Evropy.

HIRAM ABIFF. Proč má pařížská katedrála profil ve tvaru písmene H? Podle svobodných zednářů byl hlavním architektem Šalamounova chrámu (Prvního chrámu) v Jeruzalémě Hiram Abiff. Jméno Abiff znamená syn vdovy. Nebo to je obdoba arabského slova abu, otec, kmotr. Čili kmotr Hiram, chceme-li.

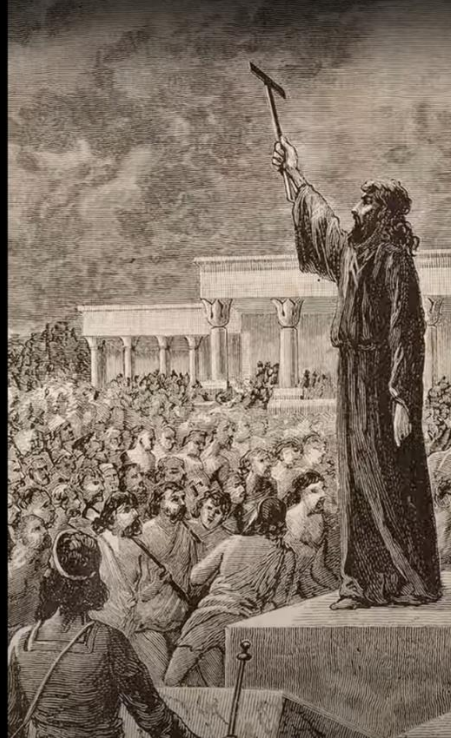
Král Šalamoun povolal Hirama Abiffa z Tyru v dnešním Libanonu do Jeruzaléma snad v 10. století před Kristem. Iničiála

H v architektuře katedrály Notre Dame de Paris by mohla poukazovat právě na Hirama Abiffa. A to by mohlo znamenat, že na ostrově Cité v Seině pracovali svobodní proto-zednáři. Hiram Abiff je pokládán za praotce svobodných zednářů. Je to Master Mason.

V Evropě byl u svobodných zednářů Hiram Abiff znám také jako Adoniram, Pán Niram. Odkud se postava Hirama Abiffa vzala? Je zmíněna v bibli? Ano, ale velice okrajově, jako stavitel Abu Hiram vyslaný do Jeruzaléma z Tyru. Měl to být údajně Martin Luther, kdo při překladu Starého zákona, první knihy Králů, zvolil jako první přepis Hiram Abiff.

HIRAM ABIFF? #Shorts

V každém případě to je hlavní legenda svobodných zednářů. Svobodní zednáři Hirama Abiffa také obdařili poměrně rozsáhlým curriculum vitae, jenž zcela překračuje stručnou biblickou poznámku. Snad měl být Hiram Abiff syn židovské matky z kmene Dan a libanonského otce. Podle bible měl být hlavně dekorátérem Prvního chrámu v Jeruzalémě. Svobodní zednáři ho povýšili na vrchního architekta a inženýra. Hiram Abiff měl pracovníky rozdělit podle jejich úrovně na učedníky, tovaryše a mistry. Tak vytvořil pracovní hierarchii, která vedla ke efektivní organizaci všech prací.

Francouzský autor Paul Naudon na konci 19. století odvozoval postavu Hiram Abiffa nejen z bible, ale i ze středověkého eposu *Les Quatre Fils Aymon* ou *Renaud de Montauban*, Čtyři synové Aymonovi aneb *Renaud de Montauban*. Je to *chanson de geste* z 13. století, který se vztahuje k době vlády franského císaře Karla Velikého (Charlemagne, v překladu Velký chlap) na počátku 9. století. *Renaud de Montauban* je hlavní postava eposu a jeho tragická smrt při stavbě katedrály v Kolíně na Rýnem mohla inspirovat legendu o Hiramu Abiffovi.

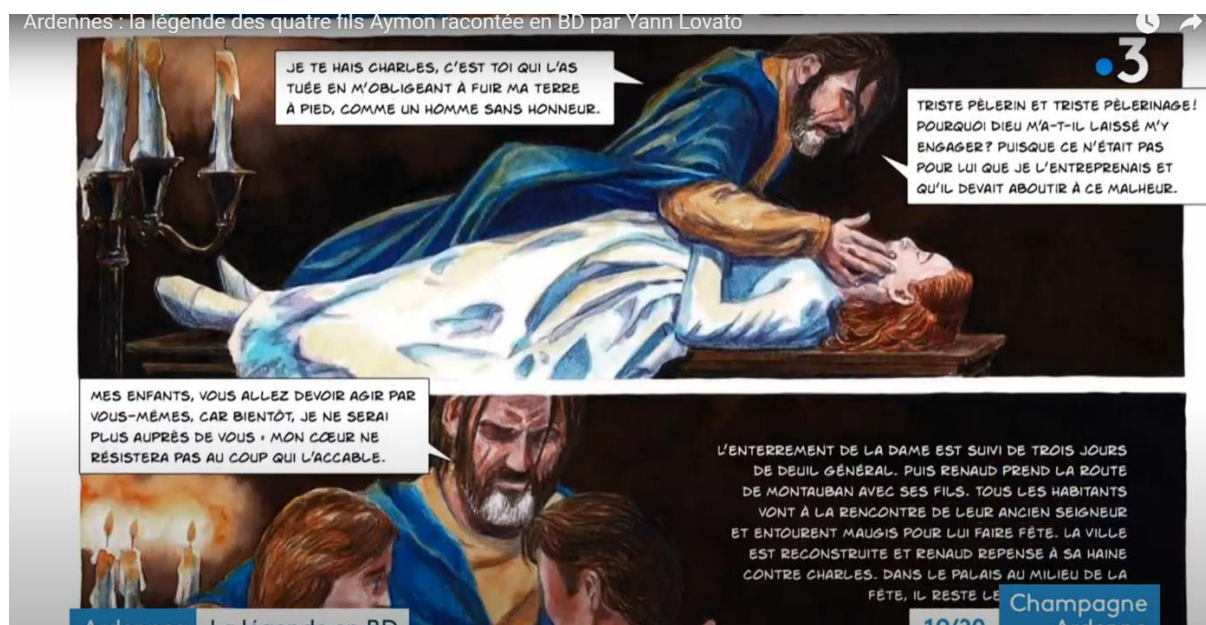
Čtyři synové Aymonovi je vyprávění o Renaudu de Montauban a jeho bratrech Allardovi, Richardovi a Guichardovi. Jsou to synové vévody Aymona de Dordone z Ardenn a jeho manželky, která byla sestrou císaře Karla Velikého. Navzdory tomuto příbuzenskému vztahu se Aymonovi synové dostávají s Karlem Velikým do konfliktu. Císař se jeví jako proradný a nevypočitatelný vládce, zatímco bratři Aymondovi se stále drží rytířského kodexu cti. Renaud de Montauban a jeho bratři utíkají od císařského dvora do rodných Ardenn. Cestují společně na jednom kouzelném koni Bayardovi, jenž dokáže jedním skokem překonat hluboká údolí v pohoří Ardenny.

Kůň Bayard je asi obdobou Odinova Sleipnira. Francouzi mluví o barvě srsti koně jako o robe de cheval, šatu koně. Robe baie je kaštanová hněd' (béžová). Bayard byl zázračný oř, výjimečně inteligentní, krásný a silný. Bayard rozuměl lidské řeči, jako by byl sám člověk. Renaud de Montauban vydal nakonec Bayarda císaři Charlemagne, aby dosáhl smíru. Franský král nechal nádherného hřebce shodit do řeky Meusy. Bayard přesto přežil. Má se dodnes toulat ardennskými hvozdy a o letním slunovratu je prý po celém kraji slyšet jeho ržání.

Renaud de Montauban se vydal na kajícnou pouť do Jeruzaléma. Po návratu zjistil, že mu umřela jeho žena. Opustil Francii a vydal se do Kolína nad Rýnem, kde začal pracovat jako prostý zedník na stavbě tamější katedrály.

Renaud de Montauban odmítl plat, a pracoval jenom za stravu a střechu nad hlavou. V důsledku svojí zbožnosti, nenáročnosti a pracovitosti začal u některých dělníků na stavbě budit nelibost. Zanedlouho se ho rozhodli zbavit.

Nakonec Renauda de Montauban zabili úderem zednického kladiva do hlavy. Jeho mrtvolu hodili do Rýna, který teče pár kroků od katedrály. Ale stal se zázrak. Tělo zabitého mučedníka obklopily ryby a zvedly ho na hladinu. Zavražděný Renaud de Montauban měl na hladině Rýna světelnou aureolu. Lidé se sbíhali na břehu, přilákáni nezvyklou podívanou. Kolínský biskup dal mrtvého vylovit a chtěl ho pohřbít v katedrále. Druhá fáze zázraku. Odkudsi se vynořila kouzelná kára a sama od sebe odvezla tělesné pozůstatky Renauda de Montauban do Ardenn.

EN APPORTER. TOUS APPELLENT CELUI QUE L'ON NOMME "L'OUVRIER DE SAINT PIERRE"; LES AUTRES MANŒUVRES N'ONT PLUS DE TRAVAIL À FAIRE.

IL N'Y EN A PLUS QUE POUR LUI. PLUS MOYEN DE GAGNER UN DENIER.

SI VOUS VOLEZ M'AIDER, C'EST UN HOMME MORT... PERSONNE NE POURRA PROUVER QUE C'EST NOUS QUI AVONS FAIT LE COUP.

À L'HEURE DU DÉJEUNER, RENAUD VA S'ASSOIR DANS UN COIN COMME D'HABITUDE.

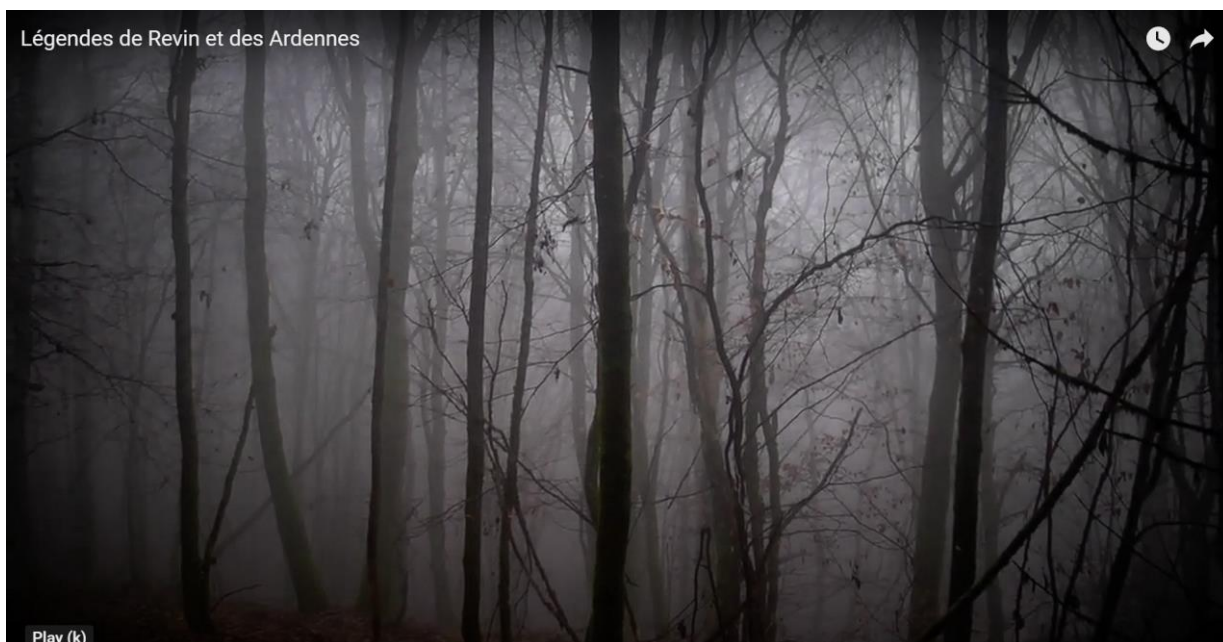

ALORS, SÛRS DE LEUR FAIT, DEUX DES MANŒUVRES, MARTEAU EN MAIN, S'APPROCHENT PAR-DERRIÈRE EN SILENCE. QUAND ILS SONT ASSEZ PRÈS, ILS S'ÉLANCENT SUR RENAUD ET LUI FRACASSENT LE CRÂNE À COUPS DE MARTEAU.

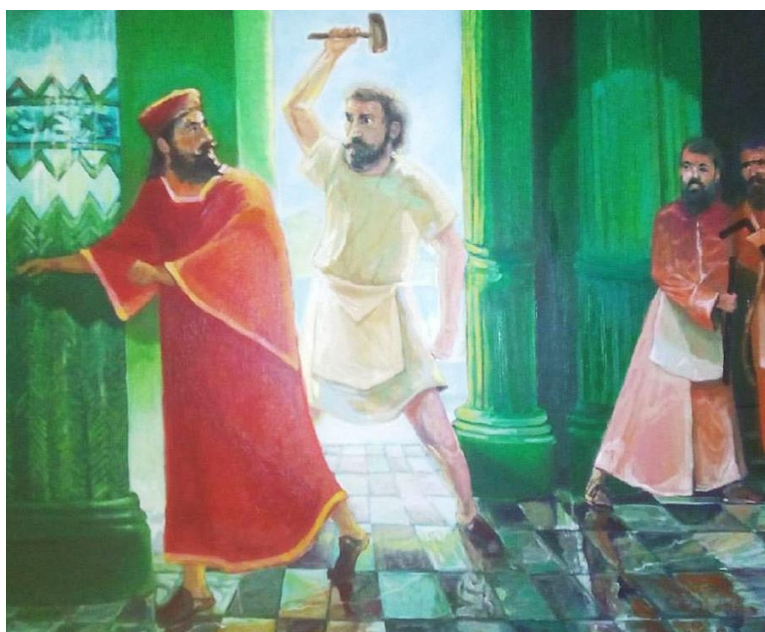
ILS SE SAISISSENT DU CORPS, L'ENFERMENT DANS UN SAC ET SE DÉPÊCHENT D'ALLER MANGER CHACUN DE LEUR CÔTÉ. PUIS ILS REVIENNENT AU SAC ET LE PLACENT SUR UN CHARRETON. ILS S'ATTELENT AUX BRANCARDS POUR ALLER JETER LE CADAVRE DANS LE RHIN. UNE FOIS SUR PLACE, ILS METTENT LE CORPS DANS UN BATEAU AUQUEL ILS FONT SUIVRE LE FIL DE L'EAU UN BON MOMENT ET IMMERSENT LE CADAVRE AVANT DE REGAGNER LA BERGE.

Od té doby je svatý Renaud de Montauban pohřben doma, v Ardennách.

Mistr Hiram Abiff měl podobně tragický úděl jako Renaud de Montauban. Nechtěl prozradit tajné heslo hlavního architekta třem záluďným spiklencům (the Three Ruffians) jménem Jubela, Jubelo a Jubelum. Tajný kód bylo boží jméno. Jubela, Jubelo a Jubelum Hirama zabili přímo v chrámu, když přišel kontrolovat postup stavebních prací.

Je tu zajímavá souvislost i s řeckou mytologií, i když nepřímá. Velký řecký architekt Daidalos měl ze závidy v Athenách zabít svého synovce Talóse, který vykazoval velké nadání. Renaud de Montauban by zabit kladivem na staveništi katedrály v Kolíně nad Rýnem. Cold cases na antických a středověkých staveništích.

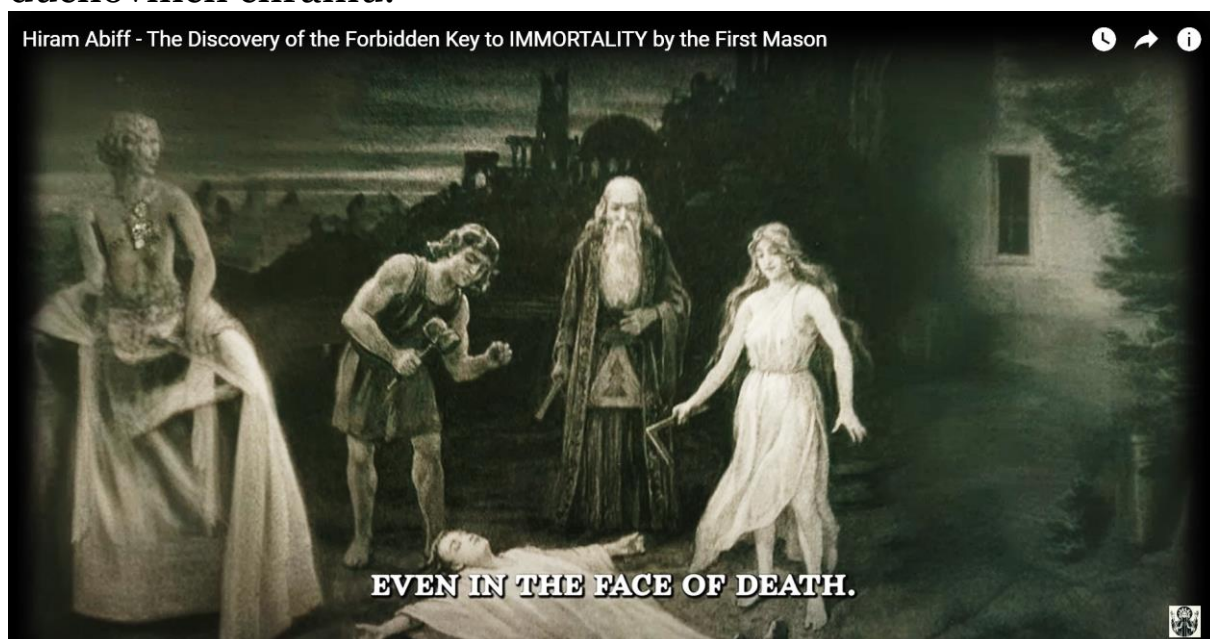
Daidalos pak z obavy před trestem uprchl na Krétu, kde sloužil králi Minosovi. Pro jeho manželku Pasiphaé, posedlou touhou po sexu se zvířaty, postavil Daidalos umělou krávu ze dřeva, tak realistickou, že oklamala i divokého bílého Poseidonova býka.

Sex and crimes. Z neřestné lásky Pasiphaé k bílému býkovi se zrodil nestvůrný Minotauros (Minosův býk), kanibalistický humanoid s býčí hlavou. A opět byl povolán inženýr Daidalos, aby pro Minotaura postavil Labyrint: pevnost, doupě, skrýš a vězení v jednom.

Mrtvolu Hiram Abiffa tři zločinci Jubela, Jubelo a Jubelum vyvekli východní bránou Prvního chrámu a zakopali na hoře Moria za hradbami Jeruzaléma. Hiram Abiff se stal jednou z hlavních postav svobodného zednářství. Vzorem pro stavitele duchovních chrámů.

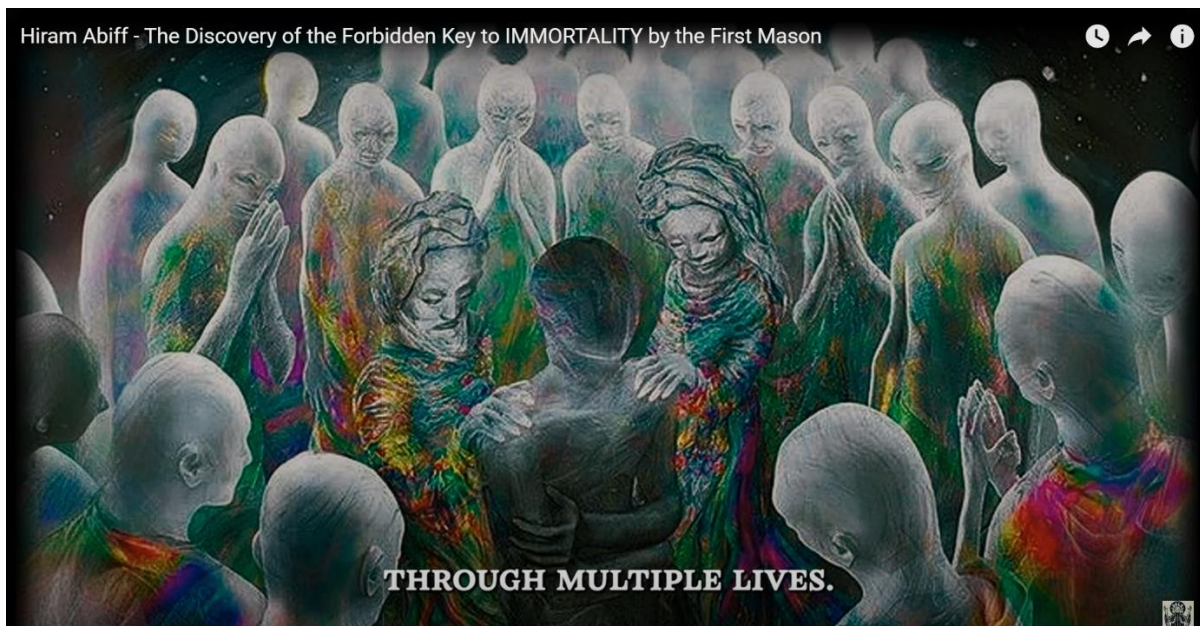
Smrt Hiram Abiffa je pro svobodné zednáře symbolem věrnosti a mlčenlivosti. Mistr utrpěl tři rány. Na hlavě (kontrola myšlení), na krku (cenzura) a v srdci (odcizení). Král Šalamoun nařídil zmizelého architekta hledat. Mrtvého se po několika rituálních obřadech podařilo vzkřísit. Je to téma připomínající egyptskou pověst o bohu Osirisovi a jeho ženě Isis.

THE RAISING OF OSIRIS, THE PROTOTYPE OF HIRAM. (SEE PAGE 15.)

The names Jubela, Tutha, and ... the pretended assassins

Hiram Abiff nebyl jenom stavební inženýr, nýbrž i velký znalec okultních pravd, jenž se dopracoval vyššího poznání. Měl věřit v reinkarnaci lidských duší, aby se člověk-jedinec mohl postupně stále více zdokonalovat v průběhu řady generací. Měl také hlásat, že pravá nesmrtelnost netkví ve fyzickém těle, nýbrž je to záležitost povznesení a očištění lidské mysli a duše. Hiram Abiff měl být spirituálním alchymistou. Místo proměny olova ve zlato usiloval o vnitřní proměnu člověka v lepší Já.

Svobodní zednáři třetího stupně v některých ložích musí absolvovat rituál, při němž je symbolicky imitována smrt Hiram Abiffa. Anglické lóže mají i prűpovídku: "Oh, my Lord, oh, my God, is there no hope for the widow's son?" Svobodní zednáři soudí, že symboly a rituály nejsou nic samoúčelného. Je to nástroj k dosažení vnitřní transformace člověka, o niž usiloval již Hiram Abiff.

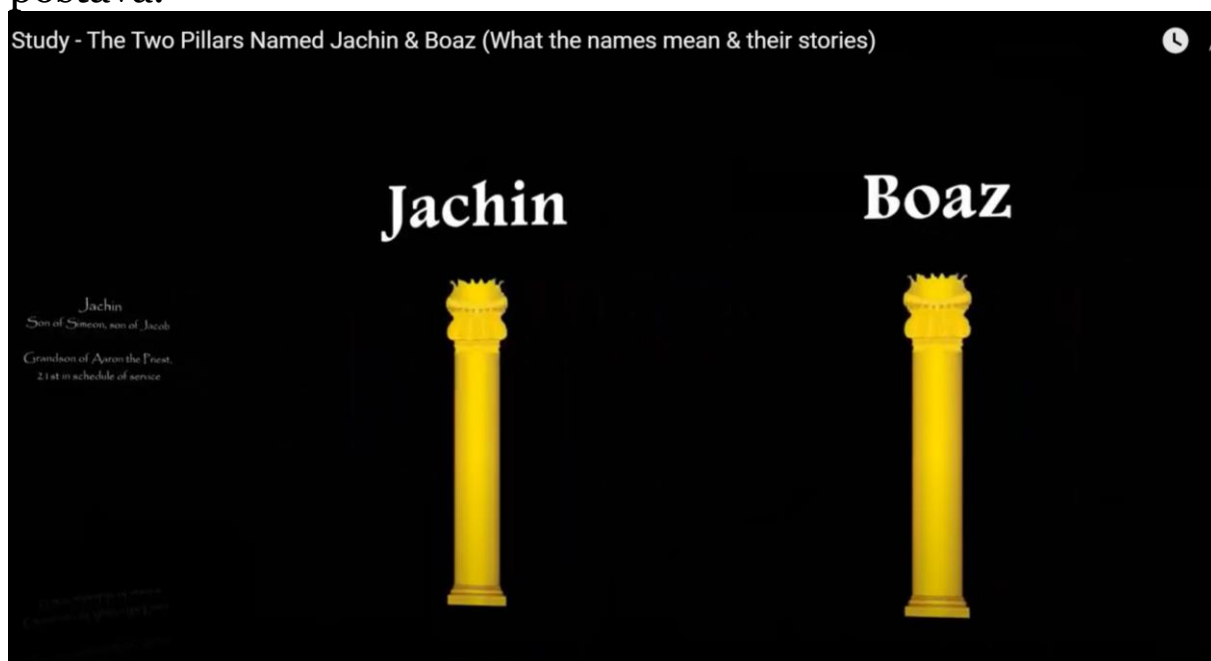

Zakladatelem náboženství mormonů v USA byl Joseph Smith. V roce 1844 byl Joseph Smith uvržen v Nauvoo ve státě Illinois

do vězení Carthage Jail. Venku se srotil dav jeho nepřátel se začerněnými obličejemi, aby Josepha Smithe lynčoval. Otec mormonismu byl smrtelně postřelen a vypadl z okna žaláře. Ještě předtím měl i on pronést onu kouzelnou zednářskou formulku: „Is there no hope for the widow’s son?”

Hiram Abiff měl vytvořit dva základní sloupy jeruzalémského chrámu. Vlevo je sloup Jakchin, vpravo sloup Boaz. V bibli je stavitel z Tyru Hiram Abiff zmiňován jenom okrajově. Pro svobodné zednáře a jejich středověké předchůdce to byla klíčová postava.

Americká folková zpěvačka Joan Baez. Zpívala 500 miles, Joe Hill, House of the Rising Sun nebo We shall overcome. Což to nejsou pro naši generaci dojmavé písně? Posloucháme je dnes s nostalgií. Možná, že podobně to bylo s chanson de geste o Renaud de Montauban na hradech ve středověké Francii?

Anglická hudební skupina The Beatles uveřejnila roku 1969 album Abbey Road s písní Maxwell's Silver Hammer. Má to být příběh studenta medicíny Maxwella Edisona, který zabije svým stříbrným kladívkem nejdříve svoji přítelkyni Joan, pak svého profesora a nakonec i soudce. Je to úžasná, rytmická píseň. Posluchače ani nenapadne, že to je příběh seriál killer. Anglický humor?

John Lennon říkal, že tato píseň je o indickém zákonu karmy. Maxwelllovo stříbrné kladívko je něco jako osud, jako instrument odplaty za naše špatné činy. Ano, ale možná tu je i něco okultního. Nemohla by to být skrytá narážka na svobodné zednáře, na vraždu Hiram Abiffa, jenž byl zabit zednickým kladívkem?

V každém případě nebyly písně The Beatles ideově a myšlenkově bezobsažné. Nebyla to jenom plytká poezie a hudba. S odstupem doby si to uvědomujeme.

HERMES TRISMEGISTOS. Nebo má být profil ve tvaru H katedrály Notre Dame de Paris připomínkou Hermese Trismegista? Třikrát nejvyššího Hermese, legendárního mystika, filozofa a zakladatele

alchymie? Měl to být současník Mojžíše a měl ho dokonce učit. Podle jiné verze měl být jedním z králů Atlantidy. V jeho existenci věřili antičtí autoři, spisovatelé renesance i novověcí myslitelé. Dokonce i matematik Isaac Newton. Hermes Trismegistos našel svoje místo i u free masons.

L'Hermétisme - Histoire de l'ésotérisme
— PARTIE 1 —
Hermès Trismégiste

- ✦ **Qui est-il :** il est le père de l'hermétisme, un savoir qu'il aurait révélé via un corpus de textes.
- ✦ **D'où vient-il :** étude du concept « d'Interpretatio graeca » (l'interprétation grecque). Il est né de la fusion du dieu Thot égyptien et du dieu Hermès des Grecques.
- ✦ **Lieu de culte :** Son sanctuaire principal se trouve à Hermopolis Magna en Égypte. Alexandre sera le cœur de la philosophie hermétique.

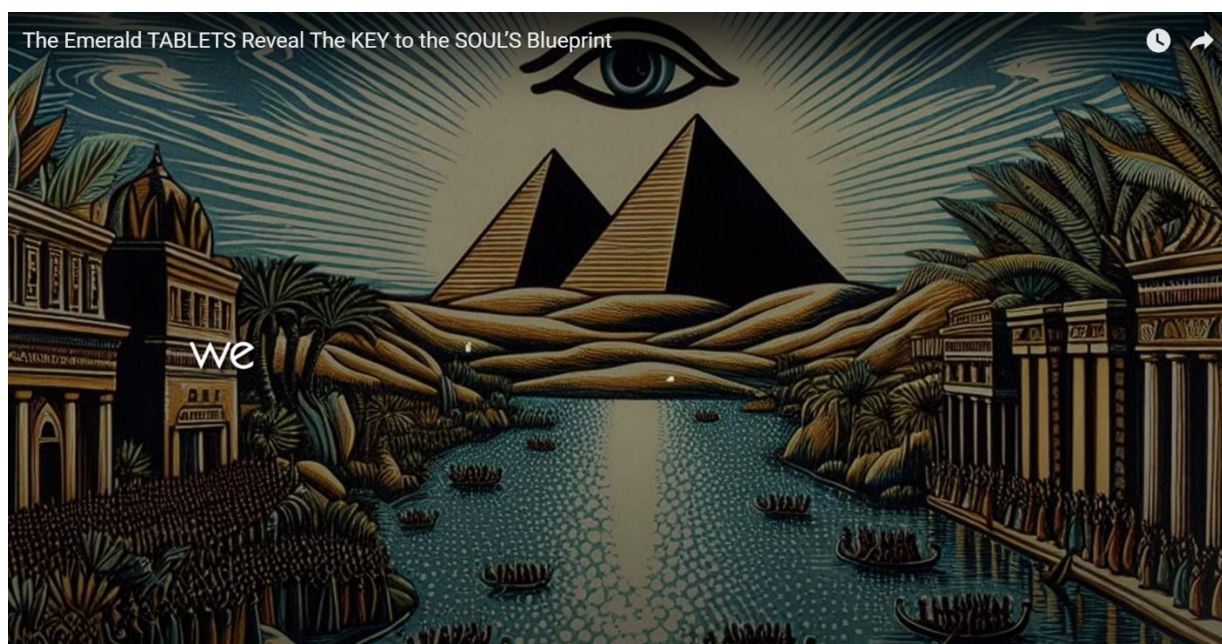
Dnes se domníváme, že postava Hermesa Trismegista vznikla spojením řeckého boha Hermese a egyptského boha Thota s hlavou ptáka ibise. To byl bůh Měsíce, hieroglyfů, vědy, vědomostí a magie. Byl to patron a ochránce věd a umění. Jednou z hlavních doktrín Hermese Trismegista bylo to, že propojoval dění na nebi (astrologie) s děním na Zemi. Tak, jak to je řečeno v modlitbě Otče náš: "Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi." To je tzv. princip korespondence.

Hermes Trismegistos měl být syntézou moudrosti starého Egypta a Řecka. Představme si, že to byl opravdu král Atlantidy, která měla zaniknout při přírodním kataklyzmatu před asi 11 000 lety, tedy na konci poslední doby ledové. Okultní tradice předpokládá, že Atlantida byla velmi vyspělou civilizací, která dospěla k mnoha náboženským, astrologickým, filozofickým a vědeckým poznatkům. Hermes Trismegistos nebo někteří jeho učedníci se mohli zachránit, mohli uniknout před mořskými vlnami, které navždycky pohltily jejich ostrovní vlast. A mohli svoje mysteria přenést do Egypta faraonů.

Výdobytky starého Egypta v architektuře, lékařství, astronomii, geometrii, písemnictví, výtvarném umění, jeho bohatý mytologický odkaz, jeho komplikované hieroglyfické písmo, to všechno mělo být podníceno naukami Hermese Trismegista, přenesenými k Nilu z Atlantidy, ztraceného města boha moře Poseidona. Někteří novodobí autoři uvažují i o tom, že obyvatelé Atlantidy byli ve skutečnosti mimozemšťané, kteří přišli na Zemi z cizích hvězd. To mělo vysvětlovat jejich vysokou civilizační úroveň a znalosti vysokých kosmických pravd.

Hlavní poučky atlantického krále-velekněze Hermese Trismegista měly být zapsány na 15 smaragdových destičkách, latinsky Tabula Smaragdina, anglicky nazývaných the Emerald Tablets. Měla to být hlavní tajemství našeho světa, vyrytá do vzácného minerálu zelené barvy. Právě Hermesovy destičky nejsou k dispozici, ale existují jejich opisy. Údajně měly být původně uschovány v Tyaně v Turecku. Měl je objevit Alexander Veliký a opět je někam neznámo ukrýt. Vůbec nejstarší texty ze smaragdové desky máme z arabských středověkých pramenů.

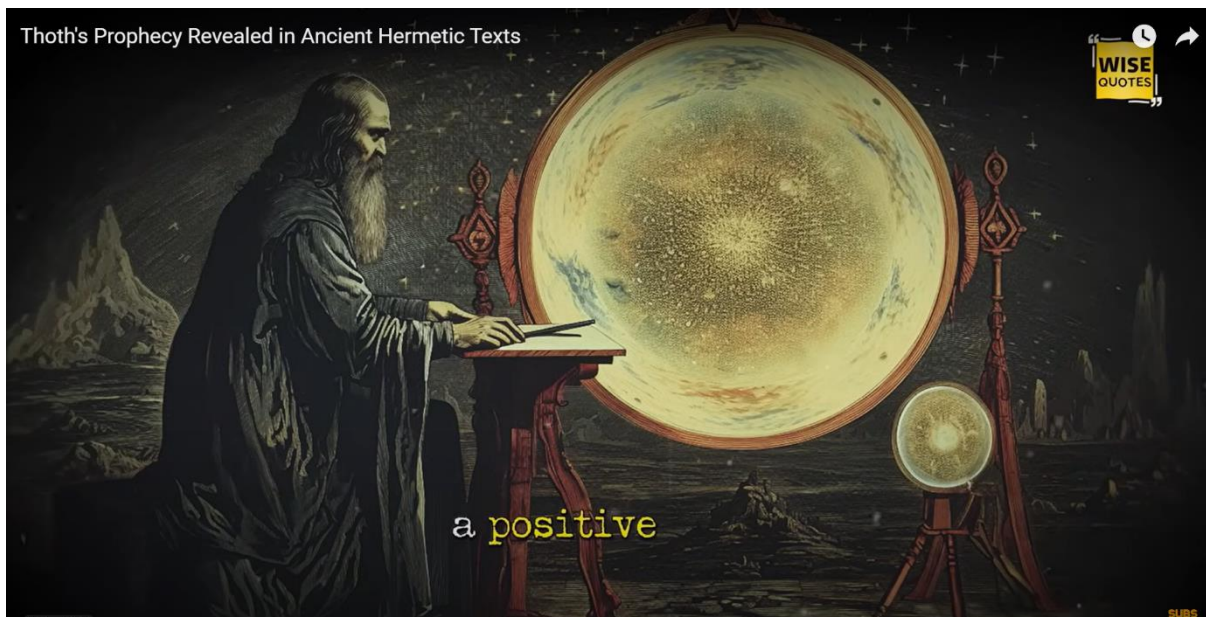
Současný brazilský spisovatel Paulo Coelho ve své knize Alchymista píše i o smaragdových destičkách Hermese Trismegista. Jaký byl jejich obsah? Kromě zásady Jak nahoře, tak i dole, tu měl být návod na výrobu zlata z jiné látky pomocí kamene mudrců, lapis philosophorum. Dále tu měl být recept na elixír života. Jakýsi univerzální lék, prodlužující délku života nebo dokonce umožňující dosažení nesmrtelnosti.

Victor Hugo byl tajemnější než všichni Dani Brownové a Paulo Coelhoové dohromady. Teď je zjevné, proč dal hrdince svého románu cikánskému sirotkovi jméno Esmeralda. A proč měla tato dívka pocházet údajně z Egypta. Gypsy, Egypt. Španělsky la esmeralda znamená smaragd. Je to skrytá narážka na egyptské smaragdové destičky Hermese Trismegista s nejdůležitějšími hlavními poučkami hermetismu. Hugova Esmeralda reprezentovala v románu samotnou katedrálu Notre Dame de Paris a její alchymistické tajemství.

Dva stavitelé Notre Dame de Paris, biskupové Pierre de Corbeil a Guillaume de Paris, byli velcí alchymisté a prokazatelně náleželi k bratrstvu Hermese Trismegista.

Pierre de Corbeil a Guillaume de Paris se obírali středověkým hermetismem, jenž zkoumal texty smaragdových destiček a vykládal je v katolickém duchu. I jim šlo o proměnu hříšníků v duchovně očištěné a vyspělé bytosti.

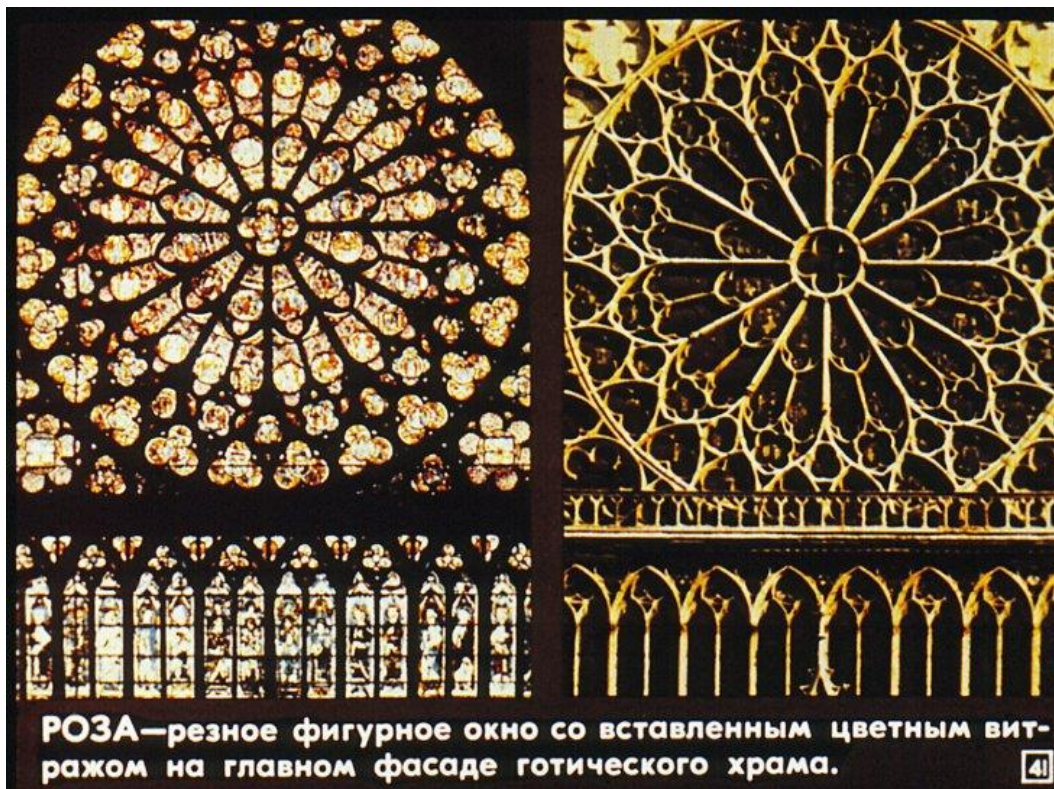

Proto vyzdobili katedrálu alchymickými symboly, které lze číst jako hieroglyfy. Mnohé reliéfy na stěnách chrámu lze číst dvojím způsobem. Jednak jako biblické výjevy, v souladu s katolickou

věroukou, jednak jako esoterické poselství, sdělení, které není určeno masám, ale těm, kdo byli zasvěceni do okultních věd.

Vezměme si například tři obrovské rozety (das Rosettenfenster, the rose window, la rosace), kruhová okna zdobící příčnou loď a průčelí. Vzor gotických rozet s biblickými výjevy a esoterickým podtextem.

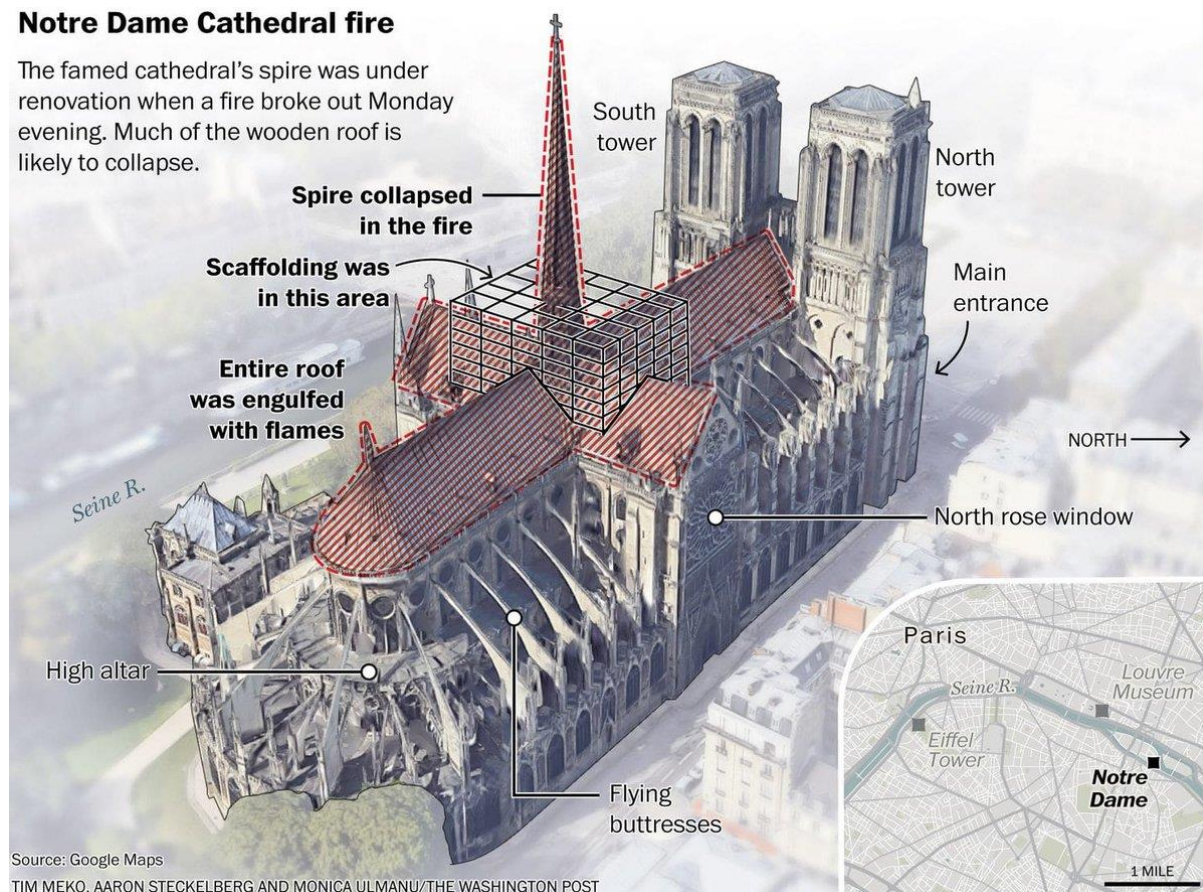

РОЗА—резное фигурное окно со вставленным цветным витражом на главном фасаде готического храма.

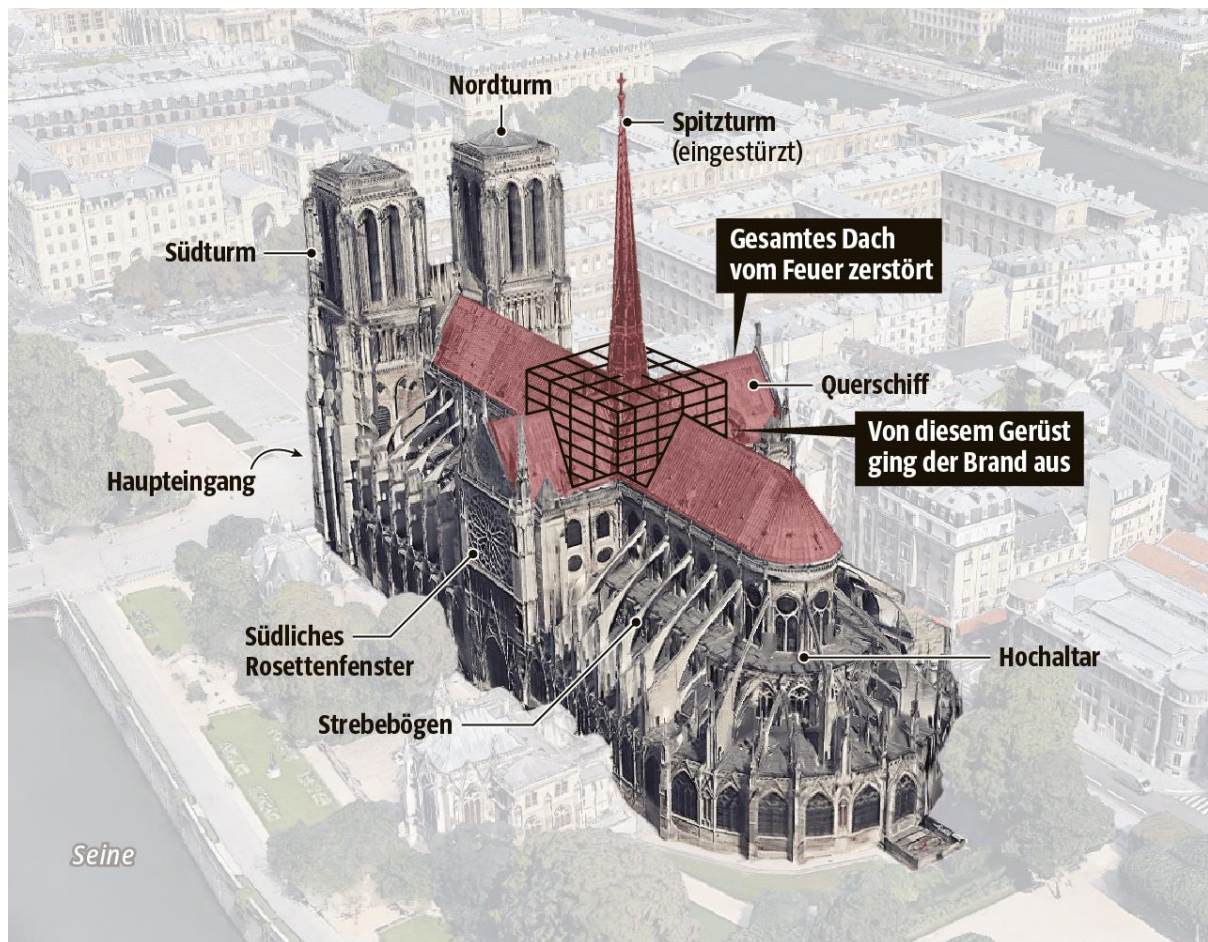
Pro alchymisty to byla kola osudu, ukazující cestu ze stínu ke světlu. Severní rozeta je tmavá, temná, stinná a představuje olovo, což byla základní alchymistická surovina.

Notre Dame Cathedral fire

The famed cathedral's spire was under renovation when a fire broke out Monday evening. Much of the wooden roof is likely to collapse.

Jižní rozeta je nejkrásnější ze všech. Je nejvíce propracovaná. Při západu slunce jakoby vzplane. Toto kruhové okno symbolizuje duchovní naplnění a alchymistický triumf. Proměnu olova ve zlato.

Barevné středověké vitráže z Notre Dame de Paris. V každém případě se můžeme domýšlet, že se stavitelé Notre Dame de Paris ne vždycky drželi ortodoxního učení katolické církve. Nemuseli to být nutně heretici, ale šli hlouběji a po jiných stezkách než středověký církevní establishment.

Notre Dame de Paris začala být vnímána jako alchymistická svatyně od 17. století. Lze uvést jméno okultisty Esprit Gobineau de Montluisant. V 19. století to byl François Cambriel a potom romanopisec Victor Hugo se svou postavou alchymisty Claudi Frollo. Restaurátor Viollet-le-Duc přidal na Notre Dame de Paris i sochu alchymisty.

